

[Poul Møller.]

hvor vi har det sidste udtryk for det i det pristal, der er offentliggjort i dag til morgen, der viser en enorm prisstigning, på det tidspunkt at kalde nye prisstigninger ind over landet, det er en ulykke, og det var den ulykke, man besluttede sig til lørdag aften den 18. november, da man sagde: vi skal i alle tilfælde følge England et stykke ad vejen. Hvis det danske folk skal vælge imellem 1.500 mill. kr. i prisstigninger og 500 mill. kr. i skatteforhøjelse, så tror jeg, det vælger de 500 mill. kr. i skatteforhøjelse.

Men efterhånden som vi fjerner os fra kronesænkningens beslutning, fremgår det jo med større og større tydelighed, at vi ved at sænke kronen ikke bare har fået prisstigningerne, men vi har også fået skatteforhøjelserne; vi har fået begge dele. Der ligger her på tingets bord et forslag, som, efter at vi har fået kronesænkningen, og efter at vi har fået prisstigningerne, skal give os nogle ekstra skatteforhøjelser til at dække de merudgifter, man har fået som følge af kronesænkningen. Derfor må jeg sige, at jeg synes, at den beslutning, der blev truffet hin 18.-19. november, var forkert, og jeg bliver mere og mere bekræftet i, at det standpunkt, det konservative folkeparti tog, var rigtigt.

Man taler om, at hvis man ikke vedtager disse foranstaltninger, så er der risiko for arbejdsløshed. Lad os da gøre os klart, at disse foranstaltninger bortset fra dem, der går direkte til landbruget, til fiskeriet og eventuelt til de lavtlønnede, hvis regeringens politik bliver gennemført, hverken vil dæmpe eller forøge efterspørgslen; de penge flyttes bare fra det ene sted til det andet. Men den øvrige del af disse foranstaltninger, er det meningen, at den skal fremme efterspørgslen, eller er det meningen, at den skal dæmpe efterspørgslen? Det er selvfølgelig meningen, at disse foranstaltninger skal dæmpe efterspørgslen, ellers er der ingen mening i dem. De skal dæmpe efterspørgslen, og jeg siger ikke, det ikke kan være nødvendigt at dæmpe efterspørgslen, men man kan ikke sælge en politik, der skal dæmpe efterspørgslen og dermed dæmpe omsætningen og dermed dæmpe produktionen, og gå ud og fortælle folk, at det er en politik, der har til formål direkte at fremme beskæftigelsen. Den har til formål

at bekæmpe en inflation, at dæmpe en efterspørgsel og ikke at fremme beskæftigelsen.

Statsministeren og jeg kan aldrig rigtig blive enige om vores vurdering af, hvad der skete søndag den 19. november, og det beklager jeg, for statsministeren ved, hvor gerne jeg vil være enig med ham i almindelighed. Han siger, at der ikke blev givet nogen tilkendegivelse fra konservativ side, før vi var sikre på, at regeringsbeslutningen var truffet. Jeg har før prøvet på her fra talerstolen at skildre, hvad der skete. Der skete det, at vi på eftermiddagsmødet, efter at statsministeren havde redegjort for erhvervenes råd, sagde, at vi havde indkaldt vores folketingsgruppe for at spørge den til råds. Vi mente, det var vor pligt at spørge de medlemmer, der var valgt af vore vælgere, inden vi besluttede os til det ene eller til det andet. Da vi mødte til det første møde efter vort folketingsgruppemøde kl. 23 søndag aften, gav vi regeringen vort råd, efter at regeringen havde redegjort for, hvordan den så på tingene. Regeringen havde på det tidspunkt endnu ikke offentliggjort sit standpunkt. Hvis regeringen havde ønsket at forhandle med os, gå ind på vore synspunkter, havde den endnu kunnet standse sin beslutning om at devaluere bortset fra den blonde, der så var blevet hængende, ved at statsministeren straks lørdag aften var gået til fjernsynet og havde sagt: vi skal nedsætte kronen i alle tilfælde. Men vores råd blev givet. Vi havde ingen chance for at give det, inden statsministeren lørdag aften gik i TV, men vores råd blev givet, inden søndagsbeslutningen blev meddelt og offentliggjort, og vi havde ingen chance for at give det på et tidligere tidspunkt, hvis vi ville respektere vores folketingsgruppes ret til at være medbestemmende for vore råd i denne sag. At andre mente at kunne råde eller kunne bestemme uden at spørge de parlamentarisk valgte, uden at spørge de folkevalgte, det bliver deres sag. Men det er vores sag, at når vi har en folketingsgruppe, så taler vi sammen om tingene, inden vi prøver på at afgøre dem. Men i øvrigt havde statsministeren jo også — eller i hvert fald de politisk interesserede i hans parti, der så TV søndag aften kl. 19,³⁰ — en stærk fornemmelse af og en